

РЕШЕНИЕ

№ 2033

гр. Пловдив, 19.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Момчил Ал. Найденов

при участието на секретаря Илияна Й. Йорданова
като разгледа докладваното от Момчил Ал. Найденов Административно
наказателно дело № 20215330203935 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление № 21-1030-003537 от
20.04.2021г., издадено от М. В. М., на длъжност *** сектор „Пътна полиция“
на ОД МВР – гр.Пловдив, с което на И. Р. С., ЕГН:*****, с адрес – ***

1.на основание чл.174, ал.3, пр.1 от Закона за движението по пътищата е
наложено административно наказание – глоба в размер на 2 000 лв. /две
хиляди лева/, за нарушение на чл.174, ал.3 от Закона за движението по
пътищата;

2.на основание чл.175А, ал.1, пр.3 от Закона за движението по пътищата
е наложено административно наказание – глоба в размер на 3 000 лв. /три
хиляди/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12
/дванадесет/ месеца, за нарушение на чл.104Б, т.2 от Закона за движението по
пътищата;

В жалбата се посочва, че наказателното постановление е
незаконосъобразно, неправилно и в противоречие с материалния закон, като
предлага същото да бъде отменено. Процесуалният представител на
жалбоподателя – адвокат П. поддържа жалбата, като сочи, че в АУАН е
посочено нарушение на чл.104, т.2 от ЗДвП, а в наказателното постановление

– такова по чл.104Б, т.2 от ЗДвП, както и че в нарушение на чл.42, т.7 от ЗАНН не е посочена дата на раждане на свидетеля И.. Още посочва, че в АУАН е посочено нарушение на чл.174 (3) от ЗДвП, като не е ясно дали това е точка или алинея, както и това, че актосъставителят като свидетел е посочил осъществяване на дрифт, умишлено занасяйки автомобила на кръстовището, докато свидетелят И. сочи въртене на гуми. Също предлага наказателното постановление да бъде отменено.

Ответната страна – сектор „Пътна полиция“ при ОД МВР – гр.Пловдив, не изпраща представител, в молба-становище посочва, че не са налице процесуални нарушения, които да нарушават правото на защита на жалбоподателя, фактическата обстановка е изяснена, в административната преписка се съдържат достатъчни по своя обем, категорични и безспорни доказателства, които да доказват вината на жалбоподателя и да обуславят административнонаказателната му отговорност. Предлага жалбата да бъде оставено без уважение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира и приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН, подадена в преклузивния срок по ал. 2 от този текст, като препис от наказателното постановление е връчен на 15.05.2021г. видно от приложената към наказателното постановление разписка, а жалбата е подадена до РС – Пловдив чрез сектор „Пътна полиция“ при ОД МВР – гр.Пловдив на 20.05.2021г., съгласно отразения входящ номер. Жалбата също така е подадена от легитимиран субект /срещу който е издадено атакуваното НП/, при наличие на правен интерес от обжалване и пред компетентния съд /по местоизвършване на твърдяното нарушение/, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество се явява **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

От фактическа страна съдът установи следното:

На 03.04.2021г., около 18:18 часа, в гр.Пловдив, на бул.„България“ – кръстовището с ул.„Дилянка“, свидетелите А. И. В. и Й. П. И. – в качеството им на *** в сектор „Пътна полиция“ на ОД МВР – гр.Пловдив изпълнявали

служебните си задължения, забелязали на същото кръстовище лек автомобил марка „Хонда Сивик“ с рег.№ „***“, който при навлизането си в последното бил умишлено занесен от водача, чрез загуба на сцепление на гумите и завъртайки се в кръстовището, създавайки опасност за другите участници в движението – т.нар. „дрифт“. Същият автомобил паркирал малко след това до автомивка, при което свидетелите В. и И. пристъпили към проверка на същия и установили, че бил управляван от жалбоподателя И. Р. С., ЕГН:*****.

Свидетелите В. и И. още установили, че жалбоподателят С. силно миришел на алкохол, включително в автомобилът имало бутилка алкохол, поради което и поскали от същия да бъде изпробван с техническо средство – „Дрегер Алкотест 7510“ с фабричен № ARBA-0180 за употреба на алкохол, което С. категорично отказал. На същият бил съставен АУАН с бланков № 969760 от 03.04.2021г. от свидетеля В. за нарушение на чл.174, ал.3 от Закона за движението по пътищата, както и на чл.104, т.2 от Закона за движението по пътищата, който АУАН жалбоподателят подписал като отразил възражения. Още в 19:20 часа на 02.04.2021г. на водачът С. бил издаден талон за изследване № 088813 в който му било указано, че трябва да се яви в УМБАЛ „Пловдив“ до 45 минути за извършване на медицинско изследване и вземане на биологична проба за химично лабораторно изследване за установяване на алкохол в кръвта, което предписание жалбоподателят на изпълнил. Въз основа на същия АУАН било издадено обжалваното наказателно постановление.

Така описаната и възприета от съда фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от показанията на разпитания в хода на съдебното следствие свидетели свидетеля А. И. В. и Й. П. И., които помнят случая и описват подробно обстоятелствата във връзка с нарушението. Съдът намира същите показания за последователни, логични, непротиворечиви и съответстващи на събраната по делото доказателствена съвкупност. От същите се установява начина на управление на МПС от страна на жалбоподателя, както и отказът му да бъде изпробван с техническо средство.

Горната фактическа обстановка се установява и от писмените доказателства по делото – заверено копие от талон за изследване № 088813, от който се установява спазване реда Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда

за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Следва да се има предвид също така и разпоредбата на чл.189, ал.2 от ЗДвП, съгласно която редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Противното в случая съвсем не е доказано, предвид коментираната доказателствена съвкупност.

Относно приложението на процесуалните правила: С оглед изложеното, съдът след запознаване с приложените по дело АУАН и НП намира, че съставеният АУАН и обжалваното НП отговарят на формалните изисквания на ЗАНН, като издадени от компетентни органи притежаващи нужните правомощия за тези действия, съгласно така представената Заповед № 8121з-515 от 14.05.2018г. на министъра на вътрешните работи, като за актосъставителя следва да се има предвид и разпоредбата на чл.189, ал.1 от ЗДвП, вр. с чл. 30, ал. 1, т. 5 от ЗМВР. При съставянето на АУАН и при издаването на НП не са налице съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на административно - наказателното производство по налагане на наказание санкция на жалбоподателя. АУАН е издаден при спазване на императивните изисквания на чл.42 и чл.43 от ЗАНН и не създава неяснота относно нарушението, която да ограничава право на защита на жалбоподателя и да ограничава правото му по чл.44 от ЗАНН в три дневен срок от съставяне на акта да направи и писмени възражения по него. Атакуваното НП съдържа реквизитите по чл.57 от ЗАНН и в него не съществуват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя. Спазени са и сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

На следващо място съдът намери, че в хода на съдебното следствие, при преценка на цялата доказателствена съвкупност, се установяват достатъчно данни за извършено деяние, с което И. Р. С., ЕГН:***** виновно е нарушил разпоредбата на:

1.чл.174, ал.3 от Закона за движението по пътищата – за това, че на 03.04.2021г., около 18:18 часа, в гр.Пловдив, на бул.,„България“ – кръстовището с ул.,„Дилянка“, като водач на МПС – лек автомобил марка „Хонда Сивик“ с рег.№ „***“ отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство – техническо средство – „Дрегер Алкотест 7510“ с

фабричен № ARBA-0180 и не изпълнил предписанието за медицинско изследване и вземане на биологична проба за химично лабораторно изследване за установяване на алкохол в кръвта.

2. чл.104Б, т.2 от Закона за движението по пътищата за това, че на 03.04.2021г., около 18:18 часа, в гр.Пловдив, на бул.„България“ – кръстовището с ул.„Дилянка“, като водач на МПС – лек автомобил марка „Хонда Сивик“ с рег.№ „***“, е използвал пътя, отворен за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, а именно – умишлено занасял автомобила в кръстовището и създавал опасност за другите участници в движение – т.нар. „дрифт“.

В разглеждания случай се установиха се всички съставомерни за горните нарушения обстоятелства, предвид вече коментираната доказателствена съвкупност.

В този смисъл съдът намира за неоснователно възражението относно противоречие в свидетелските показания, а именно - че актосъставителят като свидетел е посочил осъществяване на дрифт, умишлено занасяйки автомобила на кръстовището, докато свидетелят И. сочи въртене на гуми. Следва да се съобрази, че същите две твърдения по никакъв начин не са противоречиви и взаимноизключващи се, напротив – не е съществува никаква основание, поради което да се счете за невъзможно или нелогично описаното занасяне на автомобила да е било съпроводено и с въртене на гуми.

Съдът намери за неоснователно и възражението относно това, че АУАН е посочено нарушение на чл.104, т.2 от ЗДВП, а в наказателното постановление – такова по чл.104Б, т.2 от ЗДВП. Последното безспорно се констатира, като в АУАН е пропуснато отразяването на буквата „Б“ при изписването на нормата, но в случая правилно и законосъобразно е намери приложение реда на чл.53, ал.2 от ЗАНН – въпреки нередовността в акта, по безспорен начин са установени извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Още въпреки лисата на въпросната буква в изписването на нормата в АУАН, то в последния самото нарушение е описано подробно, с посочване в какво се изразява същото, поради което трудно би могло да се приеме, че жалбоподателят не е бил наясно в какво се изразява административнонаказателното обвинение.

На следващо място неоснователно е и възражението, че в нарушение на чл.42, т.7 от ЗАНН не е посочена дата на раждане на свидетеля И.. Следва да се посочи, че реквизитите по чл.42, т.7 от ЗАНН не обслужват никакво специфично „право“ на нарушителя да има всички лични данни на свидетелите по акта, а единствено цели обезпечаване непротиворечивото установяване на тези свидетелите. В случая свидетелят Й. П. И. е установен, призован и разпитан пред съда, поради което и неясно остава как непосочване датата на раждането му в АУАН опорочава административнонаказателното производство.

Съдът намери за неоснователно и възражението в смисъл, че в АУАН е посочено нарушение на чл.174 (3) от ЗДвП, като не е ясно дали това е точка или алинея, доколкото начина на изписване ал.3 в акта, а именно – в скоби е непротиворечиво възприет, включително – използва в самия ЗДвП, поради което твърдяната неяснота не установява.

Също така съдът намери, че в случая не се констатира основания за приложение разпоредбата на чл.28 от ЗАНН. Конкретно установените нарушения, както и обстоятелствата по същите разкриват една степен на обществена опасност на деянието, типична за общия случай на нарушение разпоредбите на чл.174, ал.3 от Закона за движението по пътищата и чл.104Б, т.2 от Закона за движението по пътищата отчетена от законодателя при въздигане на деянието в нарушение. Процесните нарушения са такива на простото извършване и законодателят е предвидил обществената опасност на подобни деяния, като последната не е необходимо /и не е възможно/ да се установява във всеки отделен случай.

При разглеждане въпроса за съответствието на наложените наказания с тежестта на нарушенията, съдът намери, че съгласно разпоредбата на чл.174, ал.3 от Закона за движението по пътищата за нарушение на чл.174, ал.3 от Закона за движението по пътищата е предвидено административно наказание – глоба в размер на 2 000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, а съгласно чл.175А, ал.1, пр.3 от Закона за движението по пътищата предвижда – за нарушение на чл.104Б, т.2 от Закона за движението по пътищата е предвидено административно наказание – глоба в размер на 3 000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца. В случая законодателят е предвидил наказания, без да предоставя възможност

на наказващия орган да индивидуализира същите в определени граници. Санкционните разпоредби са приложени правилно, поради което следва неизбежният извод, че така наложените наказания отговарят на тежестта на установените нарушения. Още в случая жалбоподателят е неспособен, поради което и правилно същият не е лишен от право, което не притежава.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1, изр. първо, пред. първо от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 21-1030-003537 от 20.04.2021г., издадено от М. В. М., на длъжност *** сектор „Пътна полиция“ на ОД МВР – гр.Пловдив, с което на И. Р. С., ЕГН:*****, с адрес – ***

1.на основание чл.174, ал.3, пр.1 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание – глоба в размер на 2 000 лв. /две хиляди лева/, за нарушение на чл.174, ал.3 от Закона за движението по пътищата;

2.на основание чл.175А, ал.1, пр.3 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание – глоба в размер на 3 000 лв. /три хиляди/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 /дванадесет/ месеца, за нарушение на чл.104Б, т.2 от Закона за движението по пътищата;

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок от получаване на съобщението от страните, че същото е изготвено и обявено, пред Административен съд – гр.Пловдив, на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____